Z přátelských kruhů.

BANCROFT, NEBRASKA.

Za paní Hanzlovou Dodge, Nebr.

Paní Hanzlová už odešla, už dotlouklo to šlechetné její srdce, škoda, že osud si zahrává tak s námi, béře nám to, co jest nám nejdražší a nejmilejší. Ano, ano.— dnes ty, zítra já, a pozítří třeba tvůj neb můj nejmilejší přítel, a tak jeden po druhém odcházíme tam, odkud se nikdy nevrátíme, a za námi zůstanou jenom dvě slova: byl a nebude.

Poznal jsem pí. Hanzlovou asi před pěti lety, hned skorem po mém přijetí z Texasu. Znal jsem ji co spořádanou manželku, co přičinlivou matku, a co upřímnou společnici pro každého.

Ty zlý osude, ty vezmež nám ty, jichž lásku vroucí nosíme, o nichž myslíme, že by nám mohli být dobrými průvodci v budoucnosti. Ano, už netluče to šlechetné srdce. Poznal sem též pí.Hanzlovou as dva roky zpátky když mě navštívil nevítaný host — oheň, jenž zničil mě moji velkou naději, a moje malé úspory. Ona to byla první, jež mě dodala další odvahy se slovy: "Netrap se Alois nad tím cos pozbyl, co ti shořelo, ty za oheň nemůžež. Amerika je dosti velká, ty si zase pomůžeš, můžeš být nyní u nás, než se ti něco našikne.'— Ano, mohu! byla moje krátká odpověď', více jsem odpovědět nemohl, něco mě sevřelo mojí hrud', něco zatáhlo můj krk, a tak za ten šlechetný čin jsem jen se sklopenou hlavou dodal, ano mohu!

Ani jsem si nepomyslil při mém posledním zájezdu do Dodge, že už ji více pravici nepodám. Bylo to kdysi v únoru, když jsem byl v Dodge, kdy právě její syn Edward, byl těžce nemocen, starala se o něho, aby měl dobrou obsluhu, ani nespala, ba ani nevěřila, že by jiný mohl jej tak obsloužit jako její mateřské srdce. — Ano, matka může nejlépe obsloužit svého nemocného syna, svojí nemocnou dceru, ano, mateřská obsluha jest nám nejmilejší, proto važme si naší dobré matky, kdo ji ještě máme, pomáhejme ji při těžší práci, líbejme ty její suché ustaralé a upracované ruce, ty ustaralé líce, to utrápené čelo. —

Při mém odjezdu stěžovala si mě, že stále maji nějaké trápení, že pořád někdo stůně a podobně. Těšil jsem ji, že Edward jest dosti silný na onu nemoc, že se vystůně brzy. Ano, to by bylo — naše přání, neb jej neustále potřebujem na tu těžší práci, odpověděla se slzami v očích.

Pamatuji se, že jsem neměl moc času, neb pospíchal jsem ku vlaku. Ještě jednou podala mě pravici se slovy: nezapomeň na nás Alois, přijed' zase brzy, Edouš až se uzdraví, přijede se tam na tě podivat. Ano, to byly poslední slova ke mě oné šlechetné matky.

Paní Hanzlové už více není, ale památka po její šlechetné povaze na dále mezi námi žíti bude, a zajistě, že všichni se vřelou sympatii na ní vzpomínati budeme. Pozůstalé rodině pak vyslovují svojí nejhlubší soustrasť.

Louis W. Šplíchal.

DWIGHT, NEBRASKA.

Ctěná redakce!— Už jsem tu zas. No, to víte, pefel je pefel, inu jak se po česku říká: rozkaz; a kdo dal ten rozkaz tentokrát jako p. Josef Hurth, majitel Hotelu ve Dwight, Nebr. On totiž dne 29. října byl Pepík náš zas na koupí ve Dwight a už snad měl nakoupeno co potřeboval a jen jet domu, když tu zrovna vycházel ze štoru p. F. J. Frenka, tu k němu se přižene p. Hurth, jemuž bylo na spěch a tu povídá: vy jste jednatel od Ozvěny Západu? Toť se ví, že jsem se mu s ochotou přiznal a na to on mě dal peníze a povídal abych to hned redakci zaslal, aby časopis také dostával. To víte, náš Pepík to umí, neb dal na to p.Hurthovi z hluboka srdečný dík a stvrdil mu co od něho přijal. Když Pepík přijel domu sotva že, — ač byl dobře naložený, koně vypřáhl a u vázel, hned zavolal Martina aby sedl a psal, že si totiž p. Josef Hurth předplatil na "Ozvěnu Západu".. Toť se ví, že jsem pochválil Pepíka jen tak na oko, ale p. Hurtha musím pochválit veřejně, neb on je ten jediný, co si zde poctivě na noviny předplácí. Náš Pepík — český fláma, povídá, no — víš, Martine, kdyby tak každý ke mě přišel nevědomky a předplatil si na t. l., tak bych z radosti každému poděkoval a ty by jsi zase každého pochválil, toť se ví, že p. redaktor by to pak dotvrdil. (Pozn. red. Inu, toť se ví, že ano, a jak milerád.)— Jsem jist, že p. Hurth bude číst veřejně jeho jmeno a bude se chlubiti, že má předplaceno na velmi dobrý a užitečný list. Bude pak jej radestně číst a odporučovat, a zároveň poukazovat na ty slova: "Nedlužíte za tento časopis?" — Tak rozmilí čtenáři a čtenářky t. l. učiňte tak všichni jako učinil p. Hurth a pak zkazíme p. redaktorovi celý ten jeho aparát, tak že nebude moci do něho dávat ty slova: "Nedlužíte za tento časopis?" — Náš Pepík povídá, že by měl z toho velikou radost, kdyby musel p. redaktor ten jeho aparát, nebo-li ty jeho slova dotazná vyhodit z listu, neb ví, že je má tak rád, jako valach hříbě. — Tak rozmilý čtenáři, to ví z nás každý, že se nám blíží ku konci tento rok 1914, a proto kdo má k povinnosti něco doplatit nebo předplatit, tak oznamuji, že začnu vybírat pro t. t. vždycky v neděli a to ve Dwight, buď u kostela neb u "Pool hallu" p. Jos. Kořínka. Doufám, že každý poctivý odběratel se sám přihlásí a ten nepatrný obnos s radosti mé dá. Já ho zas s radosti zašlu na patřičné místo a každý dostane ode mne stvrzenku, s kterou se může proukázat každému kdo by jej o znovu zaplacení upomínal. Že jest tomu tak p. redaktore? (Skutečně, že ano! red.) — Zároveň musím vzdáti můj srdečný dík p. redaktorovi za ty obálky s mojí zpáteční adressou a i též za psací papír s ohlavením. Milý čtenáři, kdo by z vás potřeboval nějaký tisk, jako třeba: letáky (plakáty), obálky se zpáteční adressou, psací papír s ohlavením aneb něco podobného, odporučuji vám tiskárnu Odvárka Bratří, neb ti vám poslouží poctivě, rychle a velmi lacino. Srdečný pozdrav zasílá všem váš věrný jednatel

Jos. M. Pollák,
rodák od Znojma.

ORD, NEBRASKA.

Ct. redakce! — Tuto Vám zasílám předplatné na Váš list. Byl bych to učinil dříve, nebyl jsem ale doma, přijel jsem 27. t.m. Jsou moje poměry nyní rozhárané, neb jsem před 6 měsíci ztratil manželku a moje dítky jsou usazeny nejen ve státu Nebraska, ale též i ve státech: Oklahoma a Montana. V manželství se zesnulou mojí spoludružkou byl jsem 48 roků a zůstalo nám na živu 7 dítek, které jsou vesměs ženaty neb provdany. Nejstarší z nich je 47 a nejmladší 32 roky v stáří. Na druhý měsíc pojedu do Oklahomy a pak Vám zdělím, kam mě Váš časopis budete zasílat, bude to do Prague, Oklahoma, kam chci odejet 16. listopadu. — Vřelý pozdrav všem, Váš odběratel, v úctě

Josef Hrdý.

ORD NEBRASKA.

Ct. redakce!— Doufám, že se smilujete nad mojím škrábopisem a uveřejníte tento můj dopis. Nedá mě to abych se alespoň pochlubila, že jsem byla letos též na pouti a sice o sv. Václavu v Dodge, Nebraska. Toho jsou vinní manželé Štefloví, neb oni nás upřímně pozvali a neobtěžovali si pro nás s automobilem do Schuyler přijet, a do svého domova zavést. — Ještě v ten samý večer zavezli nás k jích sousedům na bál, kde jsme byli dobře pohostění, neb měli pečiva a smaženic a jiného dost a dost. Tak jím ještě jednou srdečně děkuji a slibují jím, že až k nám přijedou, mile ráda vše jím odplatím. Jmeno Vaše jsem však zapomněla, tak že Vás zde nemohu jmenovat, tedy mě to odpusťte. — Druhý den pak, což bylo v neděli, nás zavezl p. Štefel s jeho paní do jích kostela a v pondělí v den sv. Václava zase do Dodge, kdež se slavila pouť. Tam se nám to velice líbilo, neb to byla česká pravá pouť, tak že jsme se cítily jako ve staré vlasti. Mají tam v Dodge krásný kostel v němž odbývalo služby boží šest kněžu, všecky české katolické spolky byli seřaděny do průvodu a česká kapela doprovázela je do Chrámu Páně. mu, toto se mně co jsem v Americe ještě nepřitrefilo, a za to mám co děkovat jenom manželům Šteflovým, neb oni, když nás nemohli všechny sebrat do automobilu, zapřáhli ještě koně do kočáru a zavezli nás do Dodge, abychom se tam mohly podílet na svato-václavské pouti. Jak pak Vám to drazí odplatíme? — Musíte nás brzy navštivit a to jistě dokud jsme na živu, neb kdyby to dlouho potrvalo, pak by už bylo pozdě. No, když ale někdo z nás již nebude, tak tu zůstanou naši potomci, a ti nesmějí na to zapomenout. — No — a z Dodge jsem měla opět štěstí, neb mně tam odtud zavezli manžele Karel Renterovi na automobilu do Clarkson. Tak jsem měla samé štěstí, za které všem vřele děkuji. V Clarkson jsem si mezi dětmi hodně pobyla a mezi svýma krajany obveselila. Na hodně dlouho budu míti zase radostnou vzpomínku na Clarksonské přátele a známé. I když v noci procítnu vzpomínám na všechny. Je to věru radost, když si vše promyslím jak jsem se tam měla a jak jsem pookřála, neb tam mám už dosti známosti a kdyby ne, tak tam slyším samou českou řeč: každý dá po česku pozdravení. Tam jsou ale skutečně počestní lidé, neb se tam Čech k Čechu vždycky hlásí když třeba cizého uvidějí. Vůbec vše se mě tam líbí i ta bohatá krajina s krásnými farmami. — No, a teď abych se zeptala pí. Fajmanové a pí. Lopourové v Clarkson, jak si chváleji to mazání, co jsem jím poradila a jak pí. Rosické, jest-li ji to rameno přestalo bolet po tom octě. Někdo říká, že ocet tvrdí, ale já mu věřím, ten pomůže i tomu koho chytají křeče. Někdo řekne, že je lepší kajst, ale ten se tak nedá v domě udržet, neb prý je lepší do vnitř a ocet s paprikou povrchně mazat, to prý jistě pomůže, třeba i na reumatismus když se v něm smočí hadr a bolavé místo s ním obalí a teplým suchým hadrem otočí. To velmi dobře prospívá, jen to zkuste a pak to zas zdělte v tomto listě jak vám to pomohlo. Jest-li by to ale moc pálilo, tak to místo potřete omastkem jakýmkoliv. Tak abych to moje cestování dokončila musím podotknouti, že ty poslední dni mě dělaly moc starosti, neb hodně pršelo. Ale dobře to vše dopadlo, p. Frant. Dudek nám s laskavosti půjčil koně a p. Vinc. Fajman mě zavezl k manželům Volfovým, kde jsem setrvala do rána, byvše lobře přijata. Jich Faninka připravila dobrých jídel a to jak k večeři tak i k snídani. Já jí za to vinšuji hodného hocha. Ráno mě jích Karlik zavez do Schuyler, za což mu též srdečně děkuji a přejí mu hodnou a bohatou nevěstu. Pozdravují též všechny v jích rodině a děkuji za všechno.

Teď vám musím povědit, že tu máme hodnou zimu, neb jsme měli již okna zamrzlé. Být mokro, byly by špatné cesty, ale takto jsou dobré a vše se nechá dobře dovážet. — Tak už jsem toho napsala dost a k posledu pozdravují p. redaktora a jeho rodinu, dále pak manžele Vinc.Fajmanovi,(jestli pak jsi Vincíku moc nepromokl?) Jos. M. Lopourovi, Franka Dudka a pak p. Karla Červenku v Hlinsku a pí. Annu Novotnou, zda-li ještě je mezi živými. Ještě jednou všechny pozdravují a všem za všechno co pro mě udělali ze srdce děkují.

Anna Adámková.

VALPARAISO, NEBR.

Dne 1. listopadu 1914

Ctěná redakce mějte zlost neb radost, Pepík si pomoci nemůže, že vás zas přichází zlobit a k tomu až z Valparaiso. No to víte, že nejdu do světa proti nepřátelům, nýbrž proti naším přátelům, kteří se chtějí přidati mezi nás a chtějí se spojit s vaším listem a to s Ozvěnou Západu. Tentokráte to je pan Frank Šerel z Valparaiso, Nebr. Route 2., který mě svěřil ten jeden dollárek, abych ho zaslal p. redaktorovi. Pepík si ale povídá, to ne, já pošlu víc, pošlu sto centiků a doufám, že bude taky p. redaktor spokojen. Jen Panee Boží housť a větší krápěje. Taky prosím p. redaktora za odpuštění, že tak škaredě píšu a natakovém papíru. Inu, to víte, když je člověk v boji tak je rád jen když se může někde skrčit a něco honem napsat, a tak to jde Pepíkovi. Toto píšu v Saunders okresu a posílám pozdrav všem čtenářům a též i ctěné redakci a zůstávám váš

Pepík z "růžového háje."

Není kanon jako kanon.

Co by řekl pověstný český "kanonýr Jabůrek" tomuhle německému kanonu?

Ony houfnice, jimiž Němci rozbořili "nerozbornou" pevnost Antverpskou jsou mistrovské dílo děloliteckého umění, jež Kruppova firma v Essenách přivedla na vrchol dokonalosti. Dělo to, jemuž není nikde na světě rovného, váží 125 tun, každá jeho střela tunu (2000 liber.) a k jejímu vypálení spotřebuje se tři čtvrtě tuny prachu zvláštního složení. Délka kusu obnáší málem 69 stop a nese na vzdálenost 28 mil. Jedno dělo stojí vládu 1,850.000 marek, tedy $462.500 a každý výstřel 38.000 marek, tedy $9.000. Po 120 výstřelech stane se to dělo nepotřebným, protože strašný žár vyvinuvší se vznětím a výbuchem dvou třetin tuny prachu a třením tunové střely o nitro (lafetty) vnitřek její poškodí, tak že by další střely již netrefovaly a snad by se dělo i roztrhlo. Rány jsou vypalovány elektrickou jiskrou ze vzdálenosti 1300stop. Mohou býti nabíjena každých deset minut, či jinými slovy za hodinu může se z toho strašlivého děla vypáliti šestkrát a za dvacet hodin střelby může se dělo to úplně opotřebovati. Za ten kratinký čas stála by střelba z toho děla $168.000 nečítaje obsluhu a jelikož dělo samo stalo by se nepotřebným k další palbě, zmařilo by se za tu chvíli za $630.500 majetku nezahrnuje v to nesmírnou škodu způsobenou metáním tunových pum na město nebo opevnění, jichž konstrukce jest vždy velmi nákladná. Houfnice ta musí arci spočívati na mocných podkladech cementových s velikou důkladností a pečlivostí provedených.

Jediná batterie takových děl stojí za miliony, k čemuž třeba ještě připočísti velice značný náklad na dopravu tím větší, arci, čím nepříznivější jest poloha či terrain. V polohách kopcovitých a zalesněných a mezi vodami doprava a umístění těchto houfnic je vážným problémem. V poloze takové stojí obrovské pevnostní hradby Verdunské ve východní Francii, o něž se marně dosud pokouší korunní princ německý. Obléhací děla a ty hrozné tvrze nestačí a doprava oněch obrovských houfnic, jichž užito proti Antverpám, k Verdunu jest nadmíru obtížná, čímž se arci používání těch bořidel stává ještě nákladnějším a mrhání statkem lidu hříšnějším.

Kolik tisíc Němců muselo se dřít a utrhovat si od úst, aby císař jejich mohl jen jedno takové dělo k ničení belgického majetku zakoupiti. A kolik dalších tisíc muselo měsíce a snad léta ženám a dětem odpírat lepší oděv a vzdělávání a pohodlí, aby němečtí Jabůrkové mohli z něho vypálit na hradby a valy, katedrály a radnice, na školy i musea a jiné vzdělanosti a blahobytu sloužící budovy.

Není to šílené mrhání statkem národa? Než marné volání. Národové, zdá se, jsou na své kanony a kanonýry hrdější než na nejumělečtější stavitelské památky. Když po rozboření Louvainu a střelbě na remešskou kathedrálu, jež chová světoslavnou památku slovanskou, nejstarší poklad evangelia, na nějž králové francouzští při korunovaci v tom chrámě přísahali. Lájili se Němci proti výčitkám vandalství říkajíce: "Co válka zničí, to všecko bude zase vítězem znovu zbudováno a nepochybně krásnější a trvnlivější." Takovým necitelným a trhačským slovem bájili němečtí vzdělanci pustošivost války a národ k tomu přisvědčoval, ba tleskal. Viní se císař a militarismus, avšak národ všechen má vinu nemenší; a největšími viníky jsou vůdcové, vzdělanci a učitelé jeho. —x

Výzvědná služba v ponorném člunu.

Vojenský časopis uveřejnil líčení námořníka, který v podmořském člunu konal cestu ku břehům Skotska, o níž vypráví:

"Patnáct set metrů od nepřítele hráli jsme na tahací harmoniku. Nepřítel ovšem hru neslyšel. Někdy ani my sami ne, když naše motory příliš velký hlomoz působily. Naše uši neslyšely, co se hrálo na tahací harmoniku. Ale my "viděli" píseň dle pohybu hráče, dle jeho výrazu tváře, dle prstů, jimiž přejížděl klapky a dle nohy, kterou si dával takt. A my řvali píseň sebou. Řvali, co nám plíce stačily, a přece jsme z vlastního zpěvu ničeho neslyšeli. Tak hřmotily stroje podmořského člunu.

Co vím o jízdě na skotské pobřeží? Skoro ničeho. My věděli jen jedno. Zvítěziti nebo zemříti. — Pohodiné to není v takové ořechové skořápce. Místnost pro mužstvo není jistě žádným tanečním sálem a co plíce musí vdechovati, není žádný horský vzduch. Petrolej! Petrolej a zase petrolej! To se lapá po vzduchu, když se člun zase nahoru vynoří!

Deset dní byli jsme dole. Nevěděli jsme, kam plujeme. "K smrti nebo k vítězství. Více nevím nyní sám," řekl nám velitel.

A tak to šlo s jinými podmořskými čluny ven na širé moře. Napřed pohromadě. Pak jsme se rozdělili. Člun "U 15." už jsme neviděli. Zůstal před nepřítelem. Šest hodin práce a šest hodin spaní. Po celých deset dní. Tu není žádného velení. Slyšeti jen hlomoz. Jsme jako hluchoněmí. Slyšíme očima a mluvíme rukama a nohama. Jak se to dá. Lehký úder nohou znamená: Dej pozor! Pohleď tam!

Jest velmi mnoho práce pro pár lidí. Zvláště, je-li člun pod vodou, tu musí býti každý na svém stanovišti. Tak to šlo pořád. Tu najednou dostavila se sensace. Jeden po druhém směl na několik minut opustiti své místo a dívati se chvíli perikopem. To byl nejkrásnější pohled v mém životě. Nahoře jako stádo pokojných jehňat leželo anglické lod'stvo. Bezstarostně, jakoby nebylo německých vlků v pancéřovém odění v Severním moři. — Dvě hodiny leželi jsme na úřední stráži pod vodou. Dostati k nám dolů velkého obrněnce bylo by se nám jistě podařilo. Ale my nesměli. Byli jsme na výzvědách. Náš člun musel dále. Jak muselo býti našemu veliteli? Tak blízko nepřítele a my museli nechati torpédo v rouře. Tak může býti jen lovci, který před vycházkou na srnčí lov na šoulačce 30 kroků před sebou zočí kapitálního srnce."—

O průbojností střel.

Průbojná síla střel závisí od různých okolností. Tak na př. střela, vypálená do tvrdého jedlového dřeva ze vzdálenosti 12 metrů, ukazovala průbojnost 110 cm, na 100 metrů ještě 65 cm, na 800 metrů vnikl projektil na 40 cm a na 1200 metrů ještě na 14 cm hluboko.

Z toho dá se posouditi, s jakou silou střely lidské tělo zasahují.

Také poměr pláště k jádru střely hraje velkou úlohu. Ocelový plášť sám deformuje se velmi lehce, čímž účinek v lidském těle se zvyšuje. Vyšetřováním lékařského oddělení při pruském ministerstvu války bylo zjištěno, že 18 procent všech projektilů, jmenovitě se špičatým pláštěm, utrpí změnu.

Střela může zasáhnouti tělo s tak nepatrnou rychlostí, že žádné podstatné zranění nezpůsobí.

Další způsob rány povstává dle postavení projektilu k poloze zasaženého orgánu. Může tu povstati rána pouze dotyková, při které povstává jen malá plochá rána, jež však může znamenati i těžké zranění.

Anebo může střela uvíznouti v těle, má-li dosti průbojné síly, aby mohla do těla vniknouti a měkké části a kosti zraniti. Někdy najde se po ohledání rány, že střela se v těle obrátila. Tyto rány jsou zvláště časté a činí asi 50 procent všech zranění. Projektil může však i tělo veskrz proniknouti, což se však stává poměrně řídčeji.

Bolest, kterou zraněný pocítí, není s počátku veliká, často nepozoruje ani voják, že byl zasažen. Má jen pocit, jakoby byl udeřen kladivem do těla a teprve vytryskuvší proud teplé krve připomene mu, že byl zasažen. Vůbec skutečná bolesť v okamžiku zranění nepovstává. Důležitou roli hraje krvácení, které může dosti znepokojiti.

Zvláštní význam má při tom porušení funkcí tělesných a bezvědomí, takže vojínu není možno z dosahu ohně se vzdáliti.

Buďte lidé!

Vy, kteří spoléháte na nynější společenský řád, nepomýšlíte patrně na to, že tento řád podléhá nevyhutelným převratům a že vám není možno ani tušit, ani předejít převrat, který může stihnouti vaše děti. Velcí stanou se malými, bohatí stanou se chudými, mocnářové stanou se poddanými — jsou osudy tak řídké, a byste sebe mohli počítati za vyňaty z nich?

Blíží se okamžik krise a století převratů. Kdo vám může ručiti za to, co se s vámi potom stane? Vše, co lidé učinili, mohou lidé zničiti. Není nevyhladitelných znaků, leč ty, které vtiskne příroda, a příroda nedělá ani princů, ani boháčů, ani velmožů.

A co se počne v nízkosti ten hrdopýšek, kterého jste vychovali jen k povýšenosti? Co si počne ten peněžník, který je živ jen zlatem? Co si počne, všeho jsa zbaven, ten slabošský nadutec, který nedovede k ničemu užíti svého těla a své bytí hledá jen ve věcech, které jsou mu cizí? Šťasten ten, kdo tu dovede opustiti stav, který opouští jeho, a zůstati člověkem přes odpor osudu.

Ať si lidé sebe více chválí přemoženého krále, který v zuřivosti chce se pohřbíti pod troskami svého trůnu — já jím pohrdám. Vidím, že existuje jen svou korunou a že není naprosto ničím, není-li králem; ale ten, kdo ji ztratí a obejde se bez ní, stojí pak nad ní. Z hodnosti královské, kterou může zastávati bídák, zlosyn, hlupák, stejně jako každý jiný, povznese se k stavu člověka, který tak málo lidí dovede zastávati. Tu pak vítězí nad osudem, vzdoruje mu, není nikomu za nic zavázán, leč sobě samému; a když mu nezbude nic, co by ukázal, leč sebe sama — není nulou, nýbrž jest něčím.

J. J. Rousseau.

Podmínka práce.

Podmínky práce jsou rozmanité, ale přece nehlavnější z nich jest tělesná síla, — dobré zdraví. Toho však jen tím docílíme, udržujeme-li svou zažívací soustavu v pořádku, jíme-li dosti a trávíme-li dobře. Jak upadá chuť k jídlu, mizí síla, mizí zdraví. Jest zřejmým, že jest nějaká překážka v těle, která musí býti odstraněna a to rychle. Toho docílíme tím, že vezmeme Trinerovo Léčivé Hořké Víno hned z počátku. Nemocí zaviněných zácpou jest veliká síla a zácpa jest též obyčejným příznakem chorob. Z toho vysvítá, jak důležitým jest odstraniti zácpu co nejdříve, ale tak, aby tělo neseslábla. Proto odporučujeme Trinerovo Léčivé Hořké Víno, jež znamenitou měrou tělo posilní a zároveň vyčistí. Cena $1.00. V lékárnách. Jos. Triner, velko-výrobce léků, 1333-1339 S. Ashland ave., Chicago, Ill. —

Často bolesti v kterékoli části těla rychle zaženete natřete-li se Trinerovým Linimentem. Cnea linimentu 50c, poštou 60c.

Nedlužíte na tento časopis?